

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 2

พอรถกระบะจอดที่ลานกว้างหน้าบ้านหลังใหญ่ซึ่งตระหง่านอยู่ในระหว่างบรรดาเรือนไม้และโรงเรือนทั้งหลาย หญิงสาวร่างเล็กสมส่วนท่าที่ปราดเปรียวก็เปิดประตูเดินมาพบกับคนที่นั่งอยู่บนกระบะด้านหลัง

“ลงมาซิ ถึงแล้ว”

ดวงตาคมในใบหน้าที่รกรก्रीมหวดเคราขยับกาย ใช้มือข้างเดียวจับขอบกระบะ แล้วยกตัวกระโดดลงมายืน ร่างเขาสูงจนเธอต้องถอยหลังออกห่าง สีหน้าเขายังคงเรียบเฉยอย่างไม่รู้หนาวรรู้ร้อน

“ไปนั่งรอตรงนั้นก่อน”

เธอซึ่มือไปยังม้านั่งยาวต่อด้วยไม้ธรรมชาติใต้โคนต้นไม้ใหญ่เงาของกิ่งก้านใบกระจายปกคลุมบริเวณนั้นจนร่มครึ้ม คนร่างใหญ่มองตามมือก่อนจะเดิน ไปนั่งลงอย่างว่าง่าย

สายชลมองตามอย่างหนักใจ ท่าทางเชิงเฉยไร้ชีวิตจิตใจแบบนี้จะทำงานได้หรือ คนทำงานทำการไม่ได้ จะมีชีวิตอยู่ในโลกที่สับสนวุ่นวายนี้ได้อย่างไร

เธอเดินเร็วๆ ไปยังบ้านใหญ่สร้างด้วยไม้ทาสีขาวสลัสน้ำตาล ซึ่งเป็นทั้งที่อยู่อาศัยและสำนักงานสำหรับต้อนรับผู้มาติดต่อเจ้าของไร่เลยจากห้องทำงานซึ่งอยู่ด้านนอกสุดเข้าไป ผู้หญิงสองคนกำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ด้วยกันในห้องนั่งเล่น คนหนึ่งกำลังทำงานฝีมืออีกคนกำลังปอกผลไม้ส่งเข้าปากเคี้ยวเอร็ดอร่อย

“พี่ไม พี่อัญ”

สายชลทัก หญิงสาวทั้งสองหันมามอง

“กลับมาแล้วหรือชล ได้อะไรมาบ้างจะ”

คนทำการฝีมือถาม เธอเป็นหญิงสาวใหญ่ ใบหน้างามไร้สีสันผมยาวหวังง่าย ๆ เครื่องแต่งกายเป็นเสื้อกางเกงเรียบ ๆ ผิดกันกับอีกสาวหนึ่งซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน ที่มีสีสันค่อนข้างเข้มอยู่บนใบหน้าผมยาวสยายถูกตัดหยิกเป็นลอน เสื้อสีสดสอดชายอยู่ใต้ขอบกางเกงขาสั้นอวดช่วงขาขาว ๆ ซึ่งออกจะอวบอูม เธอเป็นคนสวย แต่วาสีหน้ากลับปราศจากความมีมิตรไมตรี เธอชำเลื่องมองผู้มาใหม่ค่อน ๆ ก่อนจะตวัดสายตากลับไปยังจอทีวี

สายชลไม่ได้ตอบคำถาม ย้อนถามว่า

“พี่เชษฐี่ล่ะคะ พี่ไม”

“อยู่ในครัวมั้ง... เพิ่งกลับมา หิวก็เลยเข้าครัว”

“มีอะไร..! มาถึงก็ถามหาพี่เชษฐี่” สาวที่สวมกางเกงขาสั้นถามลอย ๆ น้ำเสียงเคียดสะดุดหูคนฟังอย่างยิ่ง ซไมพรมองหน้าสายชล โลงใจที่เห็นว่าผู้อ่อนวัยไม่มีท่าทีใส่ใจ

ในทีแรก ๆ สายชลเคยรู้สึกขัดหูและเคืองใจ แต่ว่าต่อมาก็เคยชินภรรยาของ “พี่เชษฐี่” มีท่าทีไม่เป็นมิตร เพราะระแวงหึงหวงอย่างไร้สาระ

เชษฐี่ไม่ใช่พี่ชายแท้ ๆ ของสายชล แต่เป็นลูกติดสามีของป้าใหญ่ ผู้เป็นแม่ของซไมพร สายชลโตขึ้นมากับเชษฐี่ รักเขาเหมือนพี่ชาย เช่นเดียวกับที่รักซไมพรเหมือนพี่สาว สายชลกำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก โตขึ้นมาในความดูแลของตา ป้า กับสองพี่น้องคือเชษฐี่กับซไมพร ....มียู่บ้างที่ครอบครัวของบิดาผู้ล่วงลับรับเธอไปเลี้ยงดูอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่เธอมีสำนึกว่าบ้านและครอบครัวของเธออยู่ที่นี้

ในระยะหลังตั้งแต่สายชลเริ่มโตเป็นสาว เธอจากไปเพื่อเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ เป็นเวลานาน หลังจากสำเร็จการศึกษา ก็พักหลักทำงาน เธอกลับบ้านเป็นบางครั้ง แล้วป้าก็ตายจากไปอีกคน

เธอพบเมื่อกลับบ้านครั้งก่อน ว่า อัญชี่ผู้หญิงจากร้านอาหารเข้ามาอยู่ในบ้านในฐานะภรรยาของเชษฐี่ เมื่อแรกเจ้าหล่อนก็สงบเสงี่ยมเรียบร้อยดี แต่ครั้งมีลูกชายหนึ่งคนและมีเรื่องขัดใจกันในระหว่างสามีภรรยาบ่อย ๆ เธอก็ละทิ้งความสงบเสงี่ยมเกรงอก เกรงใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสายชล ผู้ซึ่งเธอได้รู้ในภายหลังว่าเป็นเพียงหลานป้าของแม่

เสียงของเซซซึ ไม่ใช่น้องแท้ๆ อย่างที่เข้าใจมาแต่ต้น ดังนั้นจึง
แสดงความหึงหวงระแวงระไวให้เห็นอยู่เนืองๆ

สายชลเดินรวดเร็วไปยังห้องครัว เซซซึเพิ่งจะกินอาหารอ่อม
ยี่นตีมน้ำอยู่ที่มุมโต๊ะอาหารด้านใกล้ประตู

“พี่เซซซึ...”

สายชลหยุดตัวเองอย่างกะทันหันใกล้ๆ กับร่างของอีกฝ่าย
เซซซึเป็นผู้ชายบึกบึน ร่างสูงใหญ่อุดมด้วยมัดกล้ามเนื้อ นอกจากการ
ทำงานที่ต้องใช้พลังกำลังและเรี่ยวแรงในไร่ในสวนแล้ว เซซซึยังมัก
บริหารร่างกายด้วยการยกตุ่มน้ำหนักอยู่เป็นประจำ

เขาลดแก้วน้ำลง สีหน้าเคร่งขรึม เช่นเดียวกับน้ำเสียง

“มีอะไร”

“หนูรับคนงานไว้คนหนึ่งค่ะ”

“ฮึ” เขาลงเสียงหนักอย่างแปลกใจ “เธอทำอะไรนะ”

“หนูรับคนงานไว้คนหนึ่ง” คราวนี้เสียงตอบบอกความอึดอัดใจ

เขาลงเสียงหนักๆ ในลำคออีก ท่าทางบอกให้รู้ว่าไม่สบายใจ
สายชลกลัวว่าเขาจะโกรธที่เธอก้าวก่างานในไร่ มันอยู่มาได้ด้วย
หยาดเหงื่อแรงงานของเขา

เธอทำที่ประจบ

“ก็คนของเราขาดอยู่ไม่ใช่หรือคะ พวกนายมุ่งเพิ่งจะออกไป
หนูเห็นพี่เซซซึกับคนที่เหลือต้องทำงานกันหนักมากขึ้น แล้วคนที่หนู
รับมานี้ก็ดูน่าสงสารจังเลย เขาจนตรอกจะแย่แล้ว หนูทำของตก
เขายังอุตสาหุ่เดินตามเอามาคืนให้”

อาการประจบเอาใจทำให้สีหน้าคนฟังดีขึ้น แต่ก็ยังไม่วายทำ
เสียงกระด้าง

“ไปรับมาจากไหน”

“ในเมืองค่ะ เขาเคยเป็นทหารผ่านศึก ได้เหรียญกล้าหาญ
ด้วยนะค่ะ”

“เขาบอกเธอหรือ”

น้ำเสียงถามมีกั้ววานเย้ยหยัน สายชลตอบไม่เต็มเสียง

“คือว่าหนูให้ขนมปัง เขาก็เลยให้เหรียญกับหนู เอ่อ...แบบว่า
ไม่ยอมรับของไปเปล่าๆ....”

“ทหารอะไรจะเอาเหรียญกล้าหาญมาแลกซื้อของ เหรียญจริง
หรือเก๊ ของมันหรือว่าขโมยคนอื่นมา”

สายชลหน้าเจื่อน เธอเองก็ตอบไม่ได้

“เธอละก็เที่ยวใจอ่อนกับใครต่อใครอยู่เรื่อย เพราะอย่างนี้ถึง
ได้มีเรื่องวุ่นวายไม่รู้จบ โลกจริงๆ ไม่เหมือนนิยายที่เธอเขียนนะ!
ระวังเถอะ สักวันหนึ่งเธอจะเจอดี”

เขาผละเดินหนีออกจากครัว สายชลมุ่นหน้าเดินตามติดๆ

“แต่ว่าหนูรับเขาไว้แล้วนี่คะ พี่เซซซึ ลองดูงานก่อน ถ้าไม่ดี
จริงๆ ค่อยให้ออกไป”

ชไมพรและอัญชลีหันมามอง ชไมพรถามว่า

“มีอะไรกันหรือ”

“สายชลพาคนมาด้วย”

“หรือคะ” ชไมพรเลิกคิ้ว

เซซซึพูดเสียงประชด “ทหารเก่า... เกือบมาจากข้างทาง จะมา
ฝากให้ทำงานที่นี่”

อัญชลีกระแทกเสียงคล้ายกับจะหัวเราะ

“แปลกดี..! จู่ๆ พาใครไม่รู้มาอยู่ด้วย ประเดี๋ยวมันก็สวม
วิญญาณโจร ปล้นบ้านเสียวรอก”

สายชลหน้าเจื่อน “แต่เราก็มีคนแปลกหน้าเข้ามาทำงานอยู่
เรื่อยๆ นี่คะ”

“พี่รับกับเธอรับมันต่างกัน”

“พี่เซซซึ.....” เธออดอ้อน “ให้โอกาสเขาเถอะนะค่ะ.....
หนูขออ้อนนะค่ะ”

ประกายตาในสีหน้ากร้าวกระด้างกลับอ่อนลง เขามักจะซ่อน
ความหวั่นไหวไว้ภายใต้ท่าทีเคร่งขรึม หงุดหงิดรำคาญ กลบเกลื่อน
ปิดบังความรู้สึกแท้จริงด้วยน้ำเสียงห้วนกระด้างเสมอๆ

ร่างใหญ่เดินนำออกไปทางประตูหน้า สายชลเดินตามติดๆ

ชไมพรและอัญชลีเดินตามมาหยุดมองอยู่ที่ประตู เห็นร่างสูงมอซอ โบหน้าถูกซ่อนไว้ด้วยไรหนวดเคราหนึ่งฟิงพนักเก้าอี้อยู่ที่ใต้ต้นไม้ คนงานสามคนกำลังยืนล้อมด้วยท่าที่ไม่พึงใจ

“นายคนนั้นนะหรือ ตาย... ยังกับโจรเนาะ”

อัญชลีร้องกับน้องสาวของสามี ชไมพรได้แต่มองตาม ส่วนเชษฐีเดินนำไปที่กลุ่มคน ซึ่ง คน “ยังกับโจร” นั่งอยู่ในท่ามกลางท่าที่ไม่พึงพอใจของชายคนงานทั้งสาม เฉยเมยราวกับแท่งหินที่ไม่สะทกสะท้านไหว่นไหวกับอะไรเลย

“อะไรกัน”

เชษฐีถามลูกน้องขณะที่มองคนหน้าใหม่ไม่วางตา เสื้อผ้าสกปรก ผมยาวยุ่งทาบไว้ด้วยหมวกเก่าๆ ไรหนวดเครารกครีมีไปครึ่งหน้า

“ไอ้หมอนี่นะซินาย ผมถามว่ามาหาใครมันก็ไม่ตอบ ไม่ยอมพูดอะไรเลยสักคำ ไม่รู้ว่ามันบ้าหรือว่าอยากจะลองตีกันแน่”

เชษฐีหันมาหาสายชล พูดอย่างขุ่นเคือง

“เธอพาคนแบบนี้มาได้ยังไง สารรูปดูไม่ได้เลย แล้วจะพูดกันรู้เรื่องหรือเปล่า”

สายชลหันไปพูดกับอีกฝ่าย

“ไหว้พี่เชษฐี ยอດ”

คนถูกเรียกยกมือไหว้ในท่าที่ขัดๆ แข็งๆ

“อ้อ พูดกันรู้เรื่องนี้” เชษฐีกระแทกเสียง

“คุณชลรู้จักหรือครับ” คนงานชายซึ่งเป็นหัวใจถามอย่างแปลกใจ เชษฐีตอบอย่างอารมณ์เสีย

“คุณชลเป็นคนพามา”

ชายนั้นนั่งมองหน้าเพื่อนๆ สีหน้าเจื่อนไปตาม ๆ กัน

ไม่ใช่กลัวสายชล แต่พวกเขากลัวเชษฐี... และรู้ดีว่า “น้องสาว” คนนี้มีอิทธิพลต่อเจ้านายเพียงใด

เชษฐีหันไปถามคนนั่ง น้ำเสียงกระด้างอยู่เป็นนิสัย

“มีหลักฐานอะไรติดตัวมาบ้าง บัตรประจำตัวอะไรก็ได้ที่แสดงตัวนาย”

อีกฝ่ายล้วงมือเข้าไปในเสื้อ หยิบบัตรเก่าคร่ำเลอะเทอะใบหนึ่ง ออกมาส่งให้ เชษฐีรับไปดูอย่างไม่พอใจ

“มีแค่นี้หรือ”

ฝ่ายนั้นพยักหน้า

“บัตรอะไรก็ไม่รู้ ชื่อแซ่อ่านไม่ได้เลย”

เชษฐีบ่น สีหน้าเจื่อนๆ ของสายชลทำให้เขารู้สึกหงุดหงิด

“เออละๆ” เขาพูดอย่างตัดรำคาญ “นายจะทำงานกับเราก็ได้ แต่บอกเสียก่อนนะว่างานที่นี่เป็นงานหนัก ถ้านายใจไม่สู้ก็อยู่ไม่ได้ นายจะได้อาหารกับที่พัก ส่วนเงิน ฉันท้องต้องดูก่อนว่านายทำอะไรได้แค่ไหน”

ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ เชษฐีมองเครียดๆ แล้วก็หันเดินจากไปอย่างหงุดหงิด

สายชลมองคนงานใหม่ นึกโล่งใจที่พี่ชายยอมรับให้เขาทำงานด้วยอย่างน้อยก็ชั่วคราวหนึ่ง

“คิดว่าเธอคงจะอยู่ได้นะ” เธอบอกเขาด้วยท่าทางเคร่งขรึม ระมัดระวัง อยู่ที่นั่นเธอคือ “นาย” และสายตาของคนงานอีกสามคู่งำลังจ้องมองอยู่ “ถ้ามีอะไรก็บอกฉันได้”

ดวงตาคมเข้มมองมา ประกายลึกลับ ๆ ทำให้เธอรู้สึกหายใจไม่ปรกติขึ้นมาในทันที

เธอหันไปหาคนงานชาย “ก้าน...หาที่นอนให้เขาด้วยนะ ห้องนายมุงยังว่างอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ห้องพี่มุงเขียวหรือครับ” นายก้านถาม

“ก็ใช่ะซี ห้องนายมุงนั่นแหละ” เสียงสั่งเข้มงวด

อีกครั้งที่ชายคนงานมองหน้ากัน ก่อนจะกล่าวรับอย่างไม่เต็มใจ

“ครับ คุณสายชล”

สายชลจึงหันหลังเดินจากไป.....